

IC 483/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSR Tadeusz Radziwon**

Protokolant: **Ewa Trusiak**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 stycznia 2014 roku w Bielsku Podlaskim

sprawy z powództwa O. S. i M. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki O. S. kwotę 15000 złotych (piętnaście tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 14 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 15000 złotych (piętnaście tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 14 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty.

III. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki O. S. kwotę 2840,79 złotych (dwa tysiące osiemset czterdzieści złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2400 złotych (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

IV. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 3390,79 złotych (trzy tysiące trzysta dziewięćdziesiąt złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2400 złotych (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

V. Nakazuje zwrot ze Skarbu Państwa na rzecz powodów O. S. i M. S. kwot po 526,21 złotych (pięćset dwadzieścia sześć złotych dwadzieścia jeden groszy) tytułem zwrotu nadpłaconej części zaliczki na poczet wydatków w sprawie.

VI. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 550 złotych (pięćset pięćdziesiąt złotych) tytułem brakującej części opłaty od pozwu pokrytej tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.

Sędzia

Sygn. akt IC 483/13

UZASADNIENIE

Powodowie O. S. i M. S. domagali się zasądzenia na ich rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych kwot po 15 000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 14 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w

wysokości stawki minimalnej na rzecz każdego z powodów. W uzasadnieniu pozwu powoływali się na zdarzenie które miało miejsce w B. na skrzyżowaniu ulic (...) w dnia 26 kwietnia 2003. W jego trakcie J. B. kierujący samochodem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie zastosował się do pionowego znaku drogowego „B - 21” zakazu skrętu w lewo. Podczas wykonywania manewru skrętu w lewo nie zachował szczególnej ostrożności, w sposób nieuważny obserwował przedpole jazdy, na skutek czego nie ustąpił pierwszeństwa nadjeżdżającemu z przeciwnego kierunku ruchu samochodowi marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) doprowadzając do zderzenia obu pojazdów, w wyniku którego, pasażerka samochodu marki (...) W. B. doznała obrażeń ciała i zmarła po przewiezieniu do szpitala. Powodowie wywodzili, że sprawca wypadku, który został skazany prawomocnym wyrokiem karnym, w chwili zdarzenia był objęty ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.. Wskazując na stanowisko judykatury jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia powołał art. 23kc, art. 24§1 kc w zw. z art. 448 kc i podnosili, że śmierć W. B. była dla nich ogromną tragedią i niepowetowaną stratą, z którą nie pogodzą się do końca życia. Argumentowali, iż w wyniku powyższego zdarzenia doszło do naruszenia dóbr osobistych powodów w postaci prawa do niezakłóconego życia rodzinnego, obejmującego szeroko rozumiane więzi pomiędzy członkami rodziny, w tym prawo do życia w pełnej rodzinie oraz prawo do uzyskiwania pomocy i oparcia w rodzinie. Powodowie podnieśli, iż przed zdarzeniem ich sytuacja rodzinna była ustabilizowana. W. B. jako córka powódki i siostra powoda była osobą uczynną, kochającą i oddaną rodzinie. Na skutek jej śmierci O. S. na zawsze została pozbawiona wsparcia córki oraz pomocy i opieki z jej strony. Z uzasadnienia pozwu wynika, iż zmarła pozostawała z powódką w bardzo bliskich relacjach i wspierała ją nie tylko psychicznie, lecz również finansowo, czego wyrazem było, między innymi zakupienie przez zmarłą części wyposażenia pomieszczeń mieszkalnych zajmowanych przez powódkę w domu jej syna M. S.. Powódka bardzo przeżyła śmierć córki i do chwili obecnej nie pogodziła się z tym faktem, podobnie jak jej brat M. S.. W argumentacji pozwu wskazano, iż rodzeństwo łączyły silne więzi emocjonalne. Powód był bardzo żyty z siostrą, darzyli się zaufaniem oraz pomagali sobie zarówno w sferze finansowej jak i emocjonalnej. Po śmierci siostry powód stał się osobą smutną, zamyśloną i zamkniętą w sobie. Powodowie podnieśli, iż śmierć W. B. wywołała uczucie pustki, które powodowie odczuwają do chwili obecnej, co uzasadnia zgłoszone roszczenia o zadośćuczynienie (k.5-12,79-81).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (k.69-70v.122v.) wniósł o oddalenia powództwa w całości i zasądzenie solidarnie od powodów na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nie kwestionując, co do zasady swojej odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie w ramach ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w ramach polisy (...), wskazał na brak podstawy prawnej roszczenia powodów oraz z ostrożności procesowej zakwestionował wysokość zgłoszonych roszczeń o zadośćuczynienie. Powołując się na stanowisko judykatury podnosił, że roszczenie powodów oparte o przepis art. 448 kc w zw. art. art. 24§1 kc należy uznać za bezpodstawne, gdyż przepisy kodeksu cywilnego przed wejściem w życie art. 446§ 4 kc nie przewidywały roszczenia o zadośćuczynienie, a zatem, skoro w dacie śmierci W. B., brak było unormowania, które przyznawało roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej, to nie można go skutecznie dochodzić. Przepis art.446 § 4 kc wszedł w życie z dniem 03 sierpnia 2008 roku i wobec faktu, iż wprowadzająca go ustawa z dnia 30 maja 2008 roku nie przewidywała żadnych regulacji prawnych dotyczących zdarzeń zaistniałych przed początkową datą jego obowiązywania, nie znajduje on zastosowania do zdarzeń zaistniałych przed 03 sierpnia 2008 roku. Nadto zdaniem pozwanego art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) zawiera zamknięty katalog roszczeń, co także wyłącza możliwość dochodzenia od ubezpieczyciela zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Pozwany podkreślił także, iż w jego ocenie wywodzenie roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia z ochrony dóbr osobistych jest nieuzasadnione z tej przyczyny, że przesłanki zawarte w art. 24 kc przewidują, że chodzi w nim o bezpośrednie oddziaływanie sprawcy naruszenia dóbr osobistych na sferę chronioną osoby uprawnionej. Oceniając wysokość dochodzonych roszczeń wskazał, iż zmarła posiadała własną rodzinę z którą zamieszkiwała w B., w odległości 50 kilometrów od miejsca zamieszkania powodów. W dacie zdarzenia własną rodzinę posiadał też powód M. S., zaś okoliczność, iż sprawcą wypadku był mąż zmarłej powoduje, że powodowie winni wspierać psychicznie i rozwijać relacje z synami zmarłej. Zdaniem pozwanego roszczenia powodów jako dalszych członków rodziny wobec rozmiaru tragedii samego sprawcy są niezasadne. W odpowiedzi na pozew, pozwany mylnie akcentował, iż powodowie

uzyskali od ubezpieczyciela kwotę 20.000 złotych tytułem odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia się ich sytuacji życiowej, co miało całkowicie zaspokoić ich usprawiedliwione roszczenia powstałe w związku ze śmiercią W. B.. Na dalszym etapie postępowania (k.122v.) pełnomocnik pozwanego przyznał, iż powodowie nie otrzymali od ubezpieczyciela jakiegokolwiek odszkodowania.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W sprawie bezspornym było, iż w dniu 26 kwietnia 2003 roku w B. na skrzyżowaniu ulic (...) kierujący samochodem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) J. B. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie zastosował się do pionowego znaku drogowego "B-21" zakazu skrętu w lewo i podczas wykonywania manewru skrętu w lewo nie zachował szczególnej ostrożności, w sposób nieuważny obserwował przedpole jazdy, na skutek czego nie ustąpił pierwszeństwa nadjeżdżającemu z przeciwnego kierunku ruchowi samochodowi marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) doprowadzając do zderzenia obu pojazdów, w wyniku którego, pasażerka samochodu marki (...) W. B. doznała obrażeń ciała i zmarła po przewiezieniu do szpitala.

Za ten czyn w sprawie (...) wyrokiem Sądu Rejonowego w B. III Wydział Karny z dnia 29 sierpnia 2003 roku J. B. został skazany na karę dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres czterech lat (dowód: k.21-25 odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w B. III Wydział Karny z dnia 29 sierpnia 2003 roku wraz z uzasadnieniem).

W toku procesu nie kwestionowano, że sprawca wyżej wymienionego zdarzenia w dniu wypadku była objęta ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

Nie ulega wątpliwości, że źródłem roszczeń powodów o zadośćuczynienie za doznaną skutek śmierci córki i siostry krzywdę nie może być przepis art. 446§4 kc albowiem obowiązuje on dopiero od dnia 3 sierpnia 2008 roku wskutek nowelizacji kodeksu cywilnego dokonanej ustawą z dnia 30 maja 2008 roku (Dz. U. Nr 116, poz. 731), zaś do zdarzenia, z którego powodowie wywodzą swoje roszczenia doszło w dniu 26 kwietnia 2003 roku. Zdaniem Sądu, roszczenie to jednak znajduje swoje uzasadnienie w przepisach art. 448 kc w powiązaniu z art. 23 kc i art. 24 kc. Sąd podziela dominujące obecnie w judykaturze stanowisko, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku. Więż rodzinna stanowi bowiem dobro osobiste i podlega ochronie na podstawie art. 23 k.c. i art. 24 k.c. Wprowadzenie art. 446 § 4 k.c. doprowadziło jedynie do zmiany w sposobie realizacji roszczenia przez skonkretyzowanie osób uprawnionych do jego dochodzenia oraz przesłanek jego stosowania (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10, LEX nr 604152; z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, OSNC 2012, Nr 1, poz. 10). Sąd Najwyższy ostatecznie przesądził też, że art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) - w brzmieniu obowiązującym przed dniem 11 lutego 2012 roku - nie wyłączał z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. (uchwała z dnia 20 grudnia 2012 r., III CZP 93/12, niepubl.).

W tym stanie rzeczy, wbrew twierdzeniom pozwanego należało przyjąć, iż roszczenia zgłoszone przez powodów nie były pozbawione podstawy prawnej i mogły być skutecznie dochodzone przed Sądem.

Zdaniem Sądu wykazane dowodowo okoliczności przedmiotowej sprawy przemawiały za uznaniem, iż wniesione powództwa zasługują w całości na uwzględnienie.

Orzekając o zadośćuczynieniu w niniejszej sprawie Sąd miał na względzie rozmiar krzywdy doznanej przez każdego z powodów w związku z niewątpliwie bolesną stratą córki i siostry.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, że więzi pomiędzy zmarłą a powodami były bardzo silne, zaś śmierć W. B. spowodowała znaczną traumę w życiu powodów. Znajduje to odzwierciedlenie w zeznaniach O. S.

(k.122v.165v) i M. S.(k.122v.-123,165v.-166). Wynika z nich, że powodów łączyły ze zmarłą silne więzi emocjonalne i do chwili obecnej utrzymuje się w nich poczucie poniesionej straty. Powodowie wskazywali, iż pomimo faktu, że zmarła miała własną rodzinę i zamieszkiwała w innej miejscowości relacje pomiędzy powodami a zmarłą były bardzo bliskie i zawsze mogli oni liczyć na wsparcie z jej strony. Z treści ich zeznań wynika, że okupili śmierć W. B. bardzo dużym cierpieniem, co miało negatywny wpływ na ich dalsze życie. O. i M. S. podali, iż kultywują pamięć o zmarłej, przy czym jak podała O. S. „zięć nie chce mnie brać na cmentarz do córki, bo ja wtedy zawsze strasznie płaczę”. Analogiczną w treści relację złożyła również przesłuchana w charakterze świadka żona powoda N. S. (k.123-123V.) Potwierdziła bliskość relacji powodów ze zmarłą oraz dodała, iż powodowie wyszli z tej sytuacji słabsi psychicznie i do chwili obecnej nie uporali się z poczuciem straty.

W ocenie Sądu powyższe depozycje z uwagi na ich zbieżność oraz rzeczowy i logiczny charakter należało ocenić jako wiarygodne. Znajdują one nadto potwierdzenie w opinii biegłego psychologa I. F. (k.131-137) z której wynika, iż powodów łączyła ze zmarłą bliska więź emocjonalna. Biegła wskazała, iż powódka, mogła liczyć na zainteresowanie i troskę ze strony zmarłej, zaś powód wychowywał się z siostrą w jednym domu, łączyły ich wspólne wspomnienia a po założeniu rodzin nadal utrzymywali ze sobą kontakt. Zdaniem biegłej wypadek i śmierć córki i siostry stanowi bardzo traumatyczne wydarzenie w życiu człowieka, zaś powodowie przeżyli żałobę w swoisty dla siebie sposób, przy czym ich stan emocjonalny nie uległ drastycznemu załamaniu na przestrzeni minionych lat. Zaznaczyła również, iż pomimo tego, że natężenie cierpienia maleje z upływem czasu, śmierć bliskiego członka rodziny pozostaje w pamięci, a więc i w sferze psychiki, do końca życia tych, którzy pozostają.

Zdaniem Sądu ustalenia poczynione przez biegłą, nie kwestionowane przez strony, były rzetelne, dokonane obiektywnie, wnioski przez nią sformułowane poparte szerokim, logicznym uzasadnieniem. Biegła opinię sporządziła w oparciu o swą rozległą wiedzę i duże doświadczenie zawodowe.

Mając na uwadze powyższe należało przyjąć, że śmierci W. B., córki i siostry powodów naruszyła ich dobra osobiste w postaci prawa do niezakłóconego życia rodzinnego, co przesądziło o zasadności zgłoszonych roszczeń o zadośćuczynienie. Śmierć ta była traumatycznym przeżyciem dla jej matki i brata. Zarówno powódka, jak i powód utracili na zawsze wsparcie ze strony zmarłej i jest to strata o niepowetowanym charakterze.

Przepisy kodeksu cywilnego nie wskazują kryteriów, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Przepis art. 448 kc wskazuje jedynie na „ odpowiednią sumę zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, natomiast zostały one wypracowane w doktrynie i orzecznictwie. Świadczenie to ma mieć charakter przede wszystkim kompensacyjny, tym samym, jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną ekonomicznie wartość i być adekwatna do rozmiaru krzywdy, która z istoty swej jest trudno wymierna. Ocena jej zależy od szeregu okoliczności takich jak intensywność i czas trwania cierpienia fizycznych i psychicznych, trwałość skutków, prognozy na przyszłość, wieku poszkodowanego, wpływu na szanse powodzenia życiowego w różnych jego aspektach.

Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie cierpień, winno więc obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno doznane, jak i te, które nastąpią w przyszłości.

Oceniając, wysokość sumy zadośćuczynienia jako odpowiedniej, sąd korzysta z daleko idącej swobody, niemniej jednak nie może to być suma rażąco odbiegająca od zasądzonych w analogicznych przypadkach. Jednocześnie wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być odpowiednia w tym znaczeniu, że utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym normom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Zdaniem Sądu z uwagi na ciężar gatunkowy naruszonego dobra osobistego w postaci prawa do życia w rodzinie, powinno ono w hierarchii wartości zasługiwać na wzmożoną w porównaniu z innymi dobrami ochronę. Naruszenie tego dobra stanowi dalece większą dolegliwość psychiczną dla członka rodziny zmarłego, niż w przypadku innych dóbr, a skutki jego naruszenia rozciągają się na całe życie osób bliskich. Z powyższych względów doznana w tym przypadku

szkoda zasługuje zawsze na godziwą rekompensatę. Utrata osoby bliskiej ma zawsze charakter nieodwracalny, co winno znaleźć właściwe odzwierciedlenie w rozmiarze zasądzanych kwot z tytułu zadośćuczynienia.

Zdaniem Sądu dochodzone przez powodów kwoty zadośćuczynienia spełniają powyższe kryteria i w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie mogą być uznane za wygórowane. Kwoty te stanowią odpowiednik finansowy krzywdy, jakiej doznali powodowie i naleźycie – w granicach określonych kryteriami przyznania zadośćuczynienia – zrekompensują stratę, jakiej powodowie doznali.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 23 kc i art. 24 §1kc. uwzględnił w całości dochodzone powództwa.

Sąd zasądził również ustawowe odsetki od zasądzonych kwot zadośćuczynienia od dnia 14 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty. Orzekając o odsetkach Sąd uznał, że winna być zastosowana zasada potwierdzona również przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 2011 roku wydanym w sprawie sygn. akt I PK 145/10 (LEX nr 794777) stanowiąca, że zadośćuczynienie w rozmiarze, w jakim należy się wierzycielowi w dniu, w którym dłużnik ma je zapłacić (art. 455 kc), powinno być oprocentowane z tytułu opóźnienia (art. 481 § 1 kc) od tego dnia, a nie dopiero od daty zasądzenia odszkodowania.

Zgodnie z art. 14 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku (Dz. U. 2003r., nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie ubezpieczyciel wypłaca w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Termin trzydziestodniowy likwidacji szkody przewiduje również art. 817 § 1 kc. W ocenie Sądu w realiach przedmiotowej sprawy, która jest sprawą typowa w swoim rodzaju, brak było podstaw do przyznania pozwanemu uprawnienia do skorzystania z możliwości przesunięcia terminu wypłaty zadośćuczynienia. Powodowie wystąpili do pozwanego z roszczeniem o zadośćuczynienie w dniu 14 grudnia 2012 roku (k.34), a zatem pozwany pozostawał w dniu 14 stycznia 2013 roku w zwłoce ze spełnieniem świadczenia.

O kosztach rozstrzygnięto stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art.98 kpc. Wysokość należnych kosztów zastępstwa procesowego określono stosownie do § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (t.j Dz. U. z 2013r, poz.461.).

W tym miejscu podnieść należy, że Sąd zasądził od pozwanego na rzecz każdego z powodów występujących w sprawie jako współuczestnicy formalni zwrot kosztów zastępstwa procesowego. Rozstrzygając w tym przedmiocie Sąd podzielił tym samym pogląd wyrażony w uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego w B.II Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 04 grudnia 2013 roku (sygn. akt (...)) zgodnie z którym, w przypadku występowania po stronie wygrywającej procesu współuczestnictwa formalnego (...), obowiązek strony przegrywającej (...) obejmuje zwrot kosztów odrębnego ustanowienia przez każdego z powodów profesjonalnego pełnomocnika, i to także wówczas, gdy odrębnie ustanowionym przez każdego z nich pełnomocnikiem jest ta sama osoba.

W rozpatrywanej sprawie pełnomocnik pozwanego w punkcie I ppkt.3 pozwu wskazał iż domaga się zasądzenia zwrotu kosztów na poziomie stawki minimalnej natomiast w uzasadnieniu pozwu zawniósł o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości. Niezależnie od faktu, iż priorytet miało tu żądanie sprecyzowane kwotowo w pozwie należy zauważyć, że ustawodawca określając wysokość stawek minimalnych wynagrodzenia profesjonalnych pełnomocników za poszczególne czynności lub za udział w postępowaniach rozważył i uwzględnił wszelkie okoliczności charakterystyczne dla danego typu spraw. Tym samym w stawkach minimalnych odzwierciedlona została swoista wycena koniecznego nakładu pracy pełnomocnika. Jednocześnie ustawodawca pozostawił sądom orzekającym możliwość uwzględnienia nadzwyczajnych, szczególnych okoliczności,

które pojawiając się w danej sprawie zwiększają nakład pracy niezbędnej do prawidłowej realizacji obowiązków profesjonalnego pomocnika procesowego.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy brak było jakichkolwiek przesłanek zasądzenia wynagrodzenia wyższego od stawki minimalnej albowiem żadne okoliczności zwiększające nakład pracy pełnomocnika w sprawie nie wystąpiły, a skala aktywności pełnomocnika reprezentującego powodów pozostawała na przeciętnym poziomie.

Podstawę orzeczenia w przedmiocie kosztów należnych Skarbowi Państwa stanowiła dyspozycja art.113ust.1ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j Dz. U. 2010,Nr. 90 poz.594 ze zm.)

Sędzia